

Дар'я Фачук

(17 р., Ліцей №15, м. Чернігів)

Герой України. Моя сповідь

I

Морозний вечір вісімнадцятого лютого... Крізь їдку димову завісу надто складно розрізняти обличчя людей, кіптявий присmak смерті потоком ринувся від довжелезної колони бійців «Беркута». У відповідь – вогняне за-грайво незчисленних коктейлів Молотова. Революціонери безстрашно заглядають прямо в очі своєму катові, не зупиняючи атак. Та що там в очі! Палаючий болем погляд борців за справедливість наскрізно пробиває черстві серця так званих «беркутенят». А ті соромливо ховають своє боягузтво за мізерними залишками честі, що поки ще дозволяють їм зухвало начепити священний український прапор на залиту невинною кров'ю форму та чим-чикувати вздовж народного натовпу, роз'юшеного полум'ям та збагрянілого від сліз. Спецпризначенні навмисне не встановлюють зоровий контакт з бійцями Майдану, бо бояться просто-напросто потонути у безмежній хоробрості очей та душ відданих українців. А вогняний стовп диму все палає, підіймається до небес, молячи про допомогу, затравлює своїм смертельним подихом чистий небозвід, губить у полоні далеких пострілів останні мирні зорі, разом з тим накриваючи дійсно незалежний майдан глупою тьмою. Але не тьмою ночі, а безпросвітною марою вбивчого тоталітаризму.

Атмосфера революції кількаторно тисла на психіку усіх присутніх на Майдані. Особливо на їх почуття гідності, приналежності рідній Батьківщині. Саме тому майже безперервно з закіптявлої стіни вогню, що слугувала тут своєрідним рубежем між добром і злом, все ще знесилено виходили повстанці, без зупинки породжуючи усе нові й нові пожежі палаючими автомобільними шинами, частуючи непроханих гостей-міліціянтів смертельно-отруйними коктейлями і хріплою лайкою на знак глибокої неповаги.

Виходили усі: чоловіки, які попри вмовлення все-таки приїхали до найгарячішої точки України, зневірені дідусі, що так і не дочекались гідної пенсії за свій багаторічний труд, свідомі юнаки та дівчата, які бажали собі кращого майбутнього. Вони полишили вдома усе, що мали, лише тому, що боялись втратити набагато більше – честь, гідність та свободу. А серед таких відчайдухів був і я...

Я стояв біля самого вихору протистояння. Подавав вищерблену бруківку і вогняну гуму, що лишала на долонях пухирі та виразкові опіки, які доходили ледь не до кісток. Та я машинально не звертав на них уваги – напевно, навіть якщо б у мене відпало кілька пальців, геть знівечених вогнем та боротьбою, я б того не помітив. І ні, зовсім не тому, що від безстрашша у мене відмовили чисто усі болові рецептори – біль я відчував, інколи навіть вкрай гостро. Просто тепер у мене було дещо важливіше, що я міг втратити – моя Україна. І зараз вона згорає в безчесті,

ледве стримуючи болісний рев за тонким фанерним щитом, збитим з відчайдушної віри та вродженої непокори. Моя Україна – це я, прямо тут, на Майдані.

– Ну, швидше, швидше! – з-за моєї спини лунає гамірний крик. – Ти бачиш, що тепер робиться?!

Я нічого не відповідаю, просто підпалию нову пляшку і з невимовною злістю шпурляю її в колону «Беркута». Я бачу і прекрасно усвідомлюю, що тепер робиться. Я переповнений усім цим до краю, не думаю, що коли-небудь зможу спати спокійно, не підхоплюючись щохвилини у страшному мареві, не стогнучи від туги та болю. Та хіба я здаюсь? Ні. Я не казав цього і ніколи про це не думав.

Переді мною палає багаття з людських душ, що вже давно підписали угоду з дияволом. Вони, міліцянти, очевидно нещасні, самі того не усвідомлюючи, ломляться та страждають від власної продажності. Та чи щасливий я? За цю вічність, що я вже у Києві, моя зневіра досягла свого апогею, а життя втратило першочергову цінність. Я мрію тільки про вільну державу, марю нею щосекундно, не помічаю ран, сліз, напевно, не помічу і смерті. Це гордо, але правда страшно, коли тобі лише дев'ятнадцять, а ти вже сліпо хорониш віру у своє ж майбутнє на барикадах революції. Напевно, я мав би зараз думати про навчання у вищі, про свою сім'ю, про товаришів, яких я залишив у мирному минулому... Та зачекайте... не починайте про мое минуле! Я не згадую про нього – фактично, майже забув. Хіба жив я до того? Чи, може, просто існував? Я не знаю і не відаю відповіді на це запитання, намагаюсь відчайдушно віднайти її у тилу і на справжній війні, але не можу. Тому і не згадую. Просто не хочу. А вогонь все ріже навхрест груди, хоч грудей і не чіпляє – скоріше, це спогади ріжуть згублене надмірним патріотизмом серце. То чи щасливий я?

Повалив пухнастий сніг. Він не долітав до землі, згорав ще десь у небі. Тому навіть його кришталева білоніжність не змогла вкрити лафітних кров'яних плям, які вже вперемішку з землею та дробленою бруківкою товклися під ногами, знебарвлювались просто на моїх очах. Сніг не хотів би стати тим блідо-блілим прaporом перемир'я, що мирно ліг би між нами та нашими ворогами. Бо це було б надто просто. А за свою гідність та свободу ми маємо ще поборотись.

В момент силовики неспинно попливли углиб наших барикад. Вони розбрелись у наступ. Я ще з хвилину тупо дивився на цю, породжену авторитарним режимом, вбивчу машину, а потім кинувся до людей, щоб попередити про наступаючих ворогів. Ще декілька хлопців з передової залишилися на своїх позиціях, мужньо відбивались як і чим тільки могли. Я глянув їм услід – Васько вже лежав на землі непритомний, мимоволі переймав на себе тяжкі кроки беркутівців. Вони топтали його обличчя, закривавлене та бліде, найспритніші ще домахували своїми палицями, розносili та по-звірячому гамселили беззбройних активістів, гребли одного за одним в полон. Я спинився на мить, очі мої збагря-

ніли, руки затрусились, шаленим роєм хлінула гаряча кров по тілу. Переді мною – вогонь, в погляді моєму – вогонь, в серці – все той же вогонь. Не роздумуючи далі, я підібрав з землі залізну палицю, що миттю примерзла до долоні, і кинувся на передову, в саме пекло. Хтось ззаду крикнув:

– Куди ж тебе понесло, дурень? Смерті хочеш?

В горлі стали мільйони несказаних фраз і слів, та замість них я випалив лише одне:

– Хочу!

Воно громом пронеслось мимо барикад, задзвеніло, забриніло в кожній душі, звернуло до мене очі майже усіх повстанців. Мені так здалось. Це бажання залягло на самому дні моого серця, воно ритмічно розривало його на онуччя щоміті, з кожним криком «Слава Україні!». Стовп диму згущав, не давав мені проходу й повітря, щоб вдихнути на повні груди востаннє. Я ще раз глянув на Васька, якого вже відтягували до медиків. Його роз-

плющені й застиглі в смертельному благанні очі оживили струменем надії мое розкрайне серце. З несамовитою скаженістю я кинувся на одинокого силовика, що відбився від своєї зграї, і одним махом повалив його на землю. Той від несподіванки, перелякавшись, одразу викрив своє істинне обличчя – його по-хижачькому вовчий стогін-рев підлетів на кілька октав, перетворився на щенячий писк, зжалюгіднився до слізних молитов про пощаду. Його фальшиві слова просковзали мимо мене і лише необачно підливали масла у вогонь. Я шарпонув свого ката за комір, підвів на ноги і одразу різким ударом знову повернув на землю. Ослабле та присоромлене беркутеняtko здавалось нікчемним до краю в моїх руках, воно навіть не чинило супротиву моїй справедливості, що тепер захлинула і його зрадливу душу. Кожен його писк, кожне прохання підпалювали у мені невмируще бажання помсти за своїх побратимів, і я давав цьому бажанню безмежну волю. Воно виривалось мужніми ударами, дзень-котом металевої палиці об каску, яка вже все одно б не врятувала цього пройдисвіта. Для мене його доля була чітко визначена, я палко тріумфував, відчуваючи близьку перемогу. Усі мої емоції досягли найвищої грані, вони сплітались воєдино і поривали мене на нестримну боротьбу. Я був сильний, хоробрый, віddаний і чесний зараз, не відчував холоду, болю і жалю. І головне – я був щасливий. Я був щасливий у цій боротьбі, вже трохи хворобливо, проте все ж щасливий. Віра прокинулась у кожній змерзлій клітиночці моого тіла, вона розпалила багаття на моїй крові та моїх сльозах, яке переродилось у кінцевий, вирішальний удар цього скаженого поєдинку. Я заніс руку і під хріпло-гулкий викрик «Слава Україні!»... моторошно похитнувся, упав на коліна і скопився за скроню. По щоці лився бордовий потічок рвучкої ріки, що нестримно бушувала і пульсувала у моїх венах ще секунду назад. Куля влучила пряма в голову, а точніше, пряма в мое щастя. Емоції зашкалювали, вони перейшли уже давно всі допустимі межі. І я згадав. Я згадав своє минуле, фактично забуте і зраджене мною. Мені стало так хорошо і тепло, нестерпно морозно і боляче, байдуже одночасно. Перед очима мелькнув силует так і не переможеного мною ворога, він уже тікав, підібгавши паршивого боягузливого хвоста, опираючись на своїх жалюгідних одногрішників. І в цю секунду лише дика, скажена посмішка обрамила мое бліде лицце. Моя боротьба закінчилась, так і не почавшись. Десять підсвідомості лунали крики, голоси моїх товаришів, гімн, блимало світло і трусив сніжок. Я не чув цього, я це лише уявляв і я про це мріяв. Я так і загинув у мріях...

II

Мене ховали під Гімн України, під вигуки «Герої не вмирають!» і під трохи сумний аромат хризантем, маяння жовто-блакиті по усіх закутках Майдану. Ви думаете, я про щось шкодую? Вам ніколи не дізнатись більше, ніж я дозволив би. Мое майбутнє, мое минуле і мое сучасне – лише мое, і я дарую усе це своїй країні. Я був щасливий, коли помирав, бо твердо вірив у свою Батьківщину, я жив для неї. Хочете знати більше? Скажу лише одне: я свідомо віddав своє життя тобі, Україно! Я викохав його лише для тебе, і я знаю, що ти цього варта. Та зараз, відходячи в останню путь, мене мучить зовсім інше питання: а чи вдалось нам вибороти те, чого ми так жагуче прагнули? Я вірю... Посмертно.